

SOLI DEO GLORIA

EVANGÉLIUMI, KÖZÉLETI FOLYÓIRAT

*Áldott húsvéti ünnepet kíván
a Soli Deo Gloria folyóirat szerkesztősége!*

*„Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér, / Csak titkon érző lelke ohajtva sejt: /
Léted világít, mint az égő / Nap, de szemünk bele nem tekinthet.”*

Berzsényi Dániel így fogalmazta meg Fohász című versében a hitnek csodáját, ajándékát és egyben a korlátait is. Ez az evangéliumi folyóirat a közösségi életünk színterén igyekszik megjeleníteni ezt a csodát, ezt az ajándékot, és természetesen a gyarló ember szép törekvéseit. Ebben való osztozásra hívjuk a kedves olvasókat és a szerzőket is.

MI IS LEHETNÉNK FORRADALMÁROK

Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál; és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is. Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.

Filippi 2, 3-8

Szabadságvágy, hazaszeretet, bátorság, felelősségtudat, önfeláldozás. Csupa olyan emberi tulajdonság, melyeknek az 1848-49-es forradalom és szabadságharc hősei birtokában voltak. Az ember-társaiért aggódó, a generációk iránt felelősséget érző korabeli emberek életében az istenfélelem bizonyosan fontos szerepet játszott. Ki-ki a maga felekezete és vérmérséklete szerint élte meg hitét, de kétségtelen, hogy mindannyian vallották: Isten teremtményei ők is és ellenfeleik egyaránt. *Knézich Károly például így fogalmazott: Milyen különös, hogy Haynau bíró is keresztény, és én is az vagyok. Csak az ördög keverhette így össze a kártyákat.*

Tudatában voltak annak, hogy egyszer mindenkinek meg kell állnia Isten előtt. Erkölcsi tartásuk és emberi értékeik egyértelműen keresztény gyökerűek – *semmit se tegyetek önzésből, hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál*, ahogyan Krisztus tette értetek!

Török Ignác: Nemsokára Isten legmagasabb ítélőszéke elé állok. Életem parányi súly csupán, de tudom, hogy mindig csak Őt szolgáltam.

A szabadságharc hősei történelmünknek olyan emblematisz alakjai, akik komolyan vették a hazájuk iránti felelősséget, és saját érdekeiken felül emelkedve a nemzet sorsa volt számukra fontos. Petőfi ezt így fogalmazta meg: „Sors, nyiss nekem tért, hadd tehessek / Az emberiségért valamit!” A szabadságharc költőjeként Petőfi bátran indult a halálba, mert hitte, hogy áldozatának van értelme. A nemzeti függetlenség vágya hajtotta a márciusi ifjakat, de tettük mélyebbre, a társadalmi lét szívéig hatolt. A forradalom egyértelművé tette az egymásra utaltságot, háttérbe szorította a közönyt, és a szabadságharc sikerének reménye középpontba ál-

lított az önzetlenséget. Fogalmazhatnánk úgy is: a szabadság záloga az önzetlenség lett. Ahogyan Krisztus is önmaga feláldozásával szabadított meg minket bűneinktől.

Jézus a maga korának forradalmáraként a bűnös ember lelki üdvéért vívott szabadságharcot. Ilyesfajta, a lelki megtisztulásért folytatott szabadságharcra ma is nagy szükségünk lenne. A hétköznapi forradalmára, ahol a jó szó a fegyver, az önzetlenség a haditerv, a győzelmi cél pedig a Krisztusi szeretet. Jézus áldoztából kellene tanulnunk, az Ő empátiájával kellene egymásra néznünk, hogy végre észrevegyük egymásra utaltságunkat, és a Krisztusi önzetlenséget magunkévá téve kellene legyőznünk a közönyünket. Az úrhatnám-ságot a szolgálatkészség, az önzést az alázat kellene, hogy felváltsa.

Aulich Lajos: Szolgáltam, szolgáltam, mindig csak szolgáltam. És halálommal is szolgálni fogok. Forrón szeretett magyar népem és hazám, tudom, megértik azt a szolgálatot.

Vécsey Károly: Isten adta a szívet, lelket nekem, amely népem és hazám szolgálatáért lángolt.

Abban biztos vagyok, hogy forradalmáraink is olyan emberek voltak, mint mi, mégis többek voltak nálunk. Tudták, hogy mi a dolguk és feladatuk abban a világban és azon a helyen, ahová Isten teremtette őket. Tudták, mi az, amiért nekik kell helytállniuk, és lelkiismeretük szerint harcolniuk, és mi az, ami nincs az ő kezükben. A mai ember koránt sincs tisztában azzal, mi is az ő dolga a világban, és milyen feladatok megoldásához adott számára tehetséget az Isten.

A böjti időszak végén nézzünk magunkba, tartunk bűnbánatot, valljuk meg hiányosságainkat, és kérjük Istent, hogy belénk is adja a bölcsesség és engedelmesség lelkét, ahogyan adta azt történelmünk nagyjainak, hogy az az indulat lehessen úrrá bennünk, ami Krisztusban volt, aki odaadta életét értünk, az övéiért.

Kiss Ernő: Istenem, az újkor ifjúsága egész ember lesz-e? Árpádok dicső szentjei virrasszatok a magyar ifjúság felett, hogy Krisztusé legyen a szívük és a hazáé az életük.

*Dr. Szilvay Balázs
főszerkesztő*

A PÁPA TÁVOZÁSA ÉS A PÁPA ÉRKEZÉSE

Egyháztörténeti bejelentést tett XVI. Benedek pápa, amikor lemondott pápai hivataláról. Nagyon régen fordult már elő valami hasonló, de gyakorlatilag nem szoktunk hozzá, hogy a pápa a sok megterhelő feladatra hivatkozva lemondjon. Ahhoz, hogy a jelenlegi helyzetet megértsük, érdemes figyelembe venni a pápa lemondó nyilatkozatát. Ebben azt olvassuk, hogy miután ismételtlen megvizsgálta lelkiismeretét Isten előtt – és most következik a szó szerint idézet –, „eljutottam arra a bizonyosságra, hogy erőnlétem előrehaladott korom miatt már nem alkalmas arra, hogy megfelelő módon gyakoroljam a péteri szolgálatot”.

Mielőtt bármilyen sajtóhírnék áldozatául esnénk, de a kíváncsiskodók miatt is, nézzük meg az 1983-tól a római katolikus egyházban érvényben lévő *Egyházi törvénykönyv* 332. kánonjának 2. paragrafusát: „Ha úgy adódik, hogy a római pápa lemond hivataláról, az érvényességhez szükséges, hogy a lemondás szabadon, annak kijelentése pedig szabályosan történjék, de nem szükséges, hogy bárki is elfogadja. Idáig a szabályozás. II. János Pál pápa 1996. február 22-én kelt *Universi Dominici gregis* kezdetű apostoli konstitúciójában szabályozta a pápaválasztás rendjét, és szintén szólt a pápa lemondásáról (*renuntiatio*), és pontosan utal az előbb említett 1983-as kánonra. Ezek természetesen mindig a római pápa lemondásának a lehetőségéről beszéltek, de 2013. február 11-e óta egy ilyen lemondás teljesen valóságos.

Egy család, egy kis közösség vagy egy ország sem állhat fenn vezetők nélkül. Az egyház nagy közösségének is szüksége van olyan pásztorokra, akik gondoskodnak a nyájról, és dús legelőkre vezetik a bárányokat (itt elég, ha a 23. zsoltárra gondolunk, mely ezt kifejti). Az apostolok kiválasztása egyedül Krisztustól függött, és ő bízta meg tanítványait, a Tizenkettőt, hogy „tegyenek tanítványává minden népet”.

XVI. Benedek gesztusa azért is érdemelte ki mindenkinek az elismerését, mert képes volt meghozni egy olyan döntést, amely – emberileg szólva – nem nagyon jellemző, és nem általános. A most már nyugalmazott római pápa cselekedetét vessük össze Szent Pál apostol kijelentéseivel: „Fáradtam és gyötrődtem, sokat virrasztottam....nem tekintve

az egyebeket, naponként a zaklatásokat, az összes egyház rám nehezedő gondját. Ki gyöngö, hogy én ne volnék gyöngö? Ki botránkozik meg, hogy én ne égnék? Ha dicsekednem kell, gyöngeségeimmel dicsekszem.”

Valami hasonlót látunk Benedek pápa döntése mögött is, aki úgy fogalmazott, hogy „a mai világ gyors változásoknak van kitéve, és a hitélet szempontjából nagy jelentőségű kérdések rázzák meg, és Szent Péter hajójának kormányzásához és az evangélium hirdetéséhez szükség van mind a test, mind a lélek erejére”. Ezt a feladatot most más valakinek kell ellátni, akit a bíborosok megválasztanak.

Pál apostol szeretett filippibeli testvéreihez így szól: „Nyíltan megmondom, hogy Krisztus, mint mindig, most is megdicsőül testemben, akkor is, ha élek, akkor is, ha meghalok. Hiszen számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség. Ha meg tovább kell élnem, az gyümölcsöző munkát jelent. Nem tudom tehát, mit válasszak. Mind a kettő vonz: Szeretnék elköltözni, hogy Krisztussal egyesüljek, mert ez mindennél jobb volna. De hogy értekek életben maradjak, arra nagyobb szükség van. Ebben a meggyőződésben biztosra veszem, hogy megmaradok, sőt előhaladásotokra és hitből fakadó örömetökre maradok meg, mindnyájatok javára”. A pápa bár lemondott, életét, imáját és fizikai áldozatát is felajánlja az emberek üdvösségéért.

Ezzel a lelkülettel várják a katolikusok XVI. Benedek pápa utódjának megválasztását, mert Róma kiérdemesült főpapja nem félt kimondani, hogy testi és lelki ereje saját szavai szerint: „az utóbbi hónapokban olyan mértékben csökkent bennem, hogy el kell ismernem: képtelen vagyok megfelelni a rám bízott szolgálatnak”.

Bár a pápa lemondásával „Péter széke” megüresedett, nemsokára kimondhatjuk, hogy „*habemus papam*”, van pápánk, mert a nyáj a pásztorára vár, akit mint a legelső időkben is, „szinte elzárva” és imádság kíséretében a Szentlélek segítségül hívásával választanak meg, aki majd tovább kormányozza a katolikusok nagylétszámú, hívő közösségét.

Kránitz Mihály
római katolikus teológus

Az alábbi, ma is aktuális igehirdetés-részlet 82 esztendővel ezelőtt, 1931 húsvétján hangzott el a rádióban Ravasz László, református püspök, közíró ajkáról. A szöveget eredetiben közöljük, a bibliai idézetet modern fordításból vesszük.

AZ ÉLET A HALÁL GYÜMÖLCSE

„Isten ugyanis, aki ezt mondta: „Sötétségből világosság ragyogjon fel”, ő gyűjtött világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán. Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak: Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak, letipornak, de el nem veszünk; Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben. Mert életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk Jézusért, hogy a Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben. Azért a halál bennünk végzi munkáját, az élet pedig bennetek.” 2Kor.4,6-12

„Krisztus feltámadása nem észigazság, hanem hitigazság. Ez azt jelenti, hogy nem lehet úgy bebizonyítani, mint a számtani, vagy a természettani tételeket. Nem lehet a kételkedőt az igazság felől úgy meggyőzni, hogy akarva, nem akarva, kénytelen legyen elfogadni. Ha Isten ilyen bizonyosságot akart volna adni nekünk, tudott volna száz és ezer olyan eszközt felhasználni, amellyel ezt a célját tökéletesen elérné. De a Krisztus feltámadása hitigazság, azaz olyan tétel, melyet nem az eszünk, hanem hitünk révén tehetünk magunkévá. Eszünk ellenére hitünk parancsoló erejével nővünk össze vele, s ezer kételkedés és cáfolat ellenére olyan szívósan belefogózunk, mint a repkény a fába, a vasporszem a mágnesbe. Kockázat kívántatik e hitigazság elfogadásakor: az, hogy tegyem reá az életemet; ne sajnáljam világomat erre felépíteni, s külső és belső életemben vonjam le minden következményét. Húsvét tehát egy bizonyos fokú lelkesedés, belső szenvedély, nagy kigyulás, döntő igen és nem, dacos és boldog megállás egy olyan tényen, amely addig tény, amíg állok rajta. Ne bizonyítékokat várjatok tehát ma tőlem, hanem ihletéseket, fogadástételeket, halleluját és boldog elszánásokat. ...

Krisztus halála az áldozat felséges ténye. Az áldozat pedig ott kezdődik, ahol én azt másért *hozom*. Maga-

mért nem tudok áldozatot hozni, mióta Krisztus értem áldozott: én csak másért tudok áldozatot hozni. Ez az eset az, midőn én vállalom a halált, hogy az élet másnak jusson. Ez a világ nagy és állandó húsvétja. Az az anya, aki kockára teszi életét szíve magzataért, lemond az élet örömeiről, hogy gyermekeinek szolgáljon: húsvéti fényben fűrészi fehér orcáját. Az az apa, aki felőrli magát családjáért szürkén, kopottan, fáradtan: a húsvéti győzelem bíborában jár, és az élet igazi hercege elvegyülve lármázó bitorlók közé. Az a tanító, pásztor, orvos vagy vezér, aki tékozolja életét a reábí-

zott betegekért, kicsinyekért, tudattalanokért, haláttalanokért, homlokán olyan jegyet hordoz, amilyen a húsvéti sít angyalán volt látható. Ez a jegy a Kain-bélyeg visszája, az élet, a szolgálat és az önfeláldozás pecsétje. Vannak korszakok, amidőn egy egész nemzedéknek ezt a feladatot kell vállalniok a jövőendő érdekében. A háború hősi halottjai ilyen névtelen fehér hadsereggé sorakoznak, amely a jobb jövőndőt hódítja meg. Nem hiábavalóság, és nem balgatag tékozlás volt az ő haláluk, hanem lappangó, de győzelmes húsvéti erő, amely úgy rejtőzik el a nemzet életében, mint februárban a tavasz az erdő fáiban. Rügyekben, levelekben, illatban, virágban, gyümölcsben egykor megjelenik, ami láthatatlan, és így jelennek meg a mi hősi halottaink is az új lelki tavasz eljövendő szépségeiben. Ma is éppen úgy dül a harc, mint azelőtt tizenöt esztendővel. Azért ma is, ennek a nemzedéknek is vállalnia kell az áldozat hősiek szerzetartását. Vállaljuk a szegénység rongyát, a felőrlo gondokat, a gyászfátyolos pártát, az összeomlott pályafutást, az éhezok sápadt senyvedését; az elesettek egy vértelen, de iszonyúan szomorú hősi halottként néznek mireánk, s várják, hogy előttük mélyen meghajoljunk. Az áldozat nagy versenyében az a kérdés, ki bírja tovább? Gondoljunk azokra, akik egykor megérkeznek. Üdv az unokáknak, kik porlo csontjaink helyén virágokat szednek, és kévüket kötöznek.

A Kálvin téri református templom Budapesten – itt szolgált Ravasz László

De vigyázzunk egy nagy veszedelemre. Arra tudnillik, hogy ha részt veszünk a feltámadott életében, testünkben hordozván az Úr Jézus halálát, ezt ne csak magunkért, ne csak másokért tegyük, hanem főképpen Istenért.

Szükség, hogy ne magunkat állítsuk a világ középontjába, se mást – a testvért, a gyermeket, a nagy erkölcsi közösségeket –, hanem egyedül Istent. Isten dicsőségéért kell magunkat neki átadni. Isten dicsősége a Jézus Krisztus arcán világos, de alapigénk szerint ezt az egyetlen kincsünket cserépedényekben hordozzuk: saját törekeny és megáldozandó emberi életünkben. Ne féltsük tehát a hála és a szolgálat nagy követelményeitől

a mi földi életünket. Amelyik ének megszakadna egyik hangnál, és nem zengene tovább, meghalna a melódiája. Az ének azáltal lesz örök, hogy elfogynak a hangok. Amelyik gyertya sajnálná zsírját, kilobbanna, mert a gyertya azáltal lesz világosság, hogy nem fél elfogni. A mi életünk is azáltal lesz örökélet, hogy nem fél megáldoztatni Isten dicsőségéért. Állandó, boldog elfogadása ez Istennek, s ugyanakkor állandó, boldog magunk átadása Istennek. Ez a kettő egymással arányban van. Istenből annyit vehetünk, amennyit magamból neki tudok adni. Ez a szenvedélyes csere az igazi keresztény élet, ez az örökéletnek lüktetése, friss csobogása. Isten megteremtett minket azért, hogy teljes erőnkől őt szeressük és imádjuk, és megtette ezt azzal, hogy drága áron, szent Fia véérért megváltott. Harmadik hívást ne várjunk, mert attól elveszne a másik kettőnek ereje. Mi menjünk, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen és nem magunktól való.

Mécsesek vagyunk a Krisztus orcája előtt, midőn földi életünk olaja elfogy, s

a láng utolsó lobban, átmegegy a fény a Krisztus arcának világosságába. Oda vágyunk, arra törekszünk, s célunkhoz akkor érünk, mikor örökre névtelenül, de általa örökre tudottan és elfelejtethetetlenül örökéletünk beleszővődik a Krisztus arcának világosságába.

Abból, hogy Jézus hasonló lett hozzánk, reá halál következett. Ez a nagypéntek tanítása. Abból, hogy mi hasonlók leszünk Jézushoz, reánk élet következik. Ez a húsvét igazsága. A nagypénteki tanítás az életből indul ki, s a Jézus halálához vezet. A húsvéti tanítás a halálból indul ki, és az élethez vezet. Isten azt mondotta az Egszülöttnek, élj, hogy meghalhass; nekünk azt mondja: halj meg, hogy élj.”

GAZDAG SPIRITUÁLIS, KULTURÁLIS ÉS KÖZÖSSÉGI PROGRAMOKKAL KÉSZÜLÜNK A HÚSVÉTI ÜNNEPKÖR MEGÜNNEPLÉSÉRE

<i>Március 24. 10:00</i>	Zenés virágvasárnapi istentisztelet	<i>Református Templom</i>
<i>Március 24. 16:00</i>	Családi nap az Evangélium körül tojásfestéssel, énektanulással, szeretetvendégséggel	<i>Soli Deo Gloria Közösségi Ház</i>
<i>Március 28. 18:00</i>	Nagycsütörtöki eucharisztikus istentisztelet	<i>Református Templom</i>
<i>Március 29. 10:00</i>	Nagypénteki ünnepi istentisztelet	<i>Református Templom</i>
<i>Március 29. 18:00</i>	Nagypénteki bűnbánati istentisztelet	<i>Református Templom</i>
<i>Március 30. 18:00</i>	Nagyszombati bűnbánati istentisztelet	<i>Református Templom</i>
<i>Március 31. 05:30</i>	Hajnali feltámadási istentisztelet irodalommal, ételáldással, szeretetvendégséggel	<i>Soli Deo Gloria Közösségi Ház</i>
<i>Március 31. 10:00</i>	Húsvéti úrvacsorás istentisztelet	<i>Református Templom</i>
<i>Április 1. 10:00</i>	Húsvéti úrvacsorás istentisztelet	<i>Református Templom</i>
<i>Április 2. 18:00</i>	Húsvéti Soli Deo Gloria szeretetvendégség	<i>Soli Deo Gloria Közösségi Ház</i>
<i>Április 6. 18:00</i>	Húsvét utáni húsvéti lélekkel - az Octovoice Énekegyüttes koncertje	<i>Soli Deo Gloria Közösségi Ház</i>

Minden érdeklődőt nagy szeretettel várunk!

*A Presbitérium nevében:
Fenyvesi Lajos
világi elnök*

*Az SDG Közösség nevében:
Csobolyó Miklósné
elnök*

GERZSENYI SÁNDOR - OTT FÜGG A NÉMA BÁRÁNY

*Ott függ a néma bárány:
A vére földre hull,
Míg dúl körül az ármány,
S a tömeg zúg vadul.*

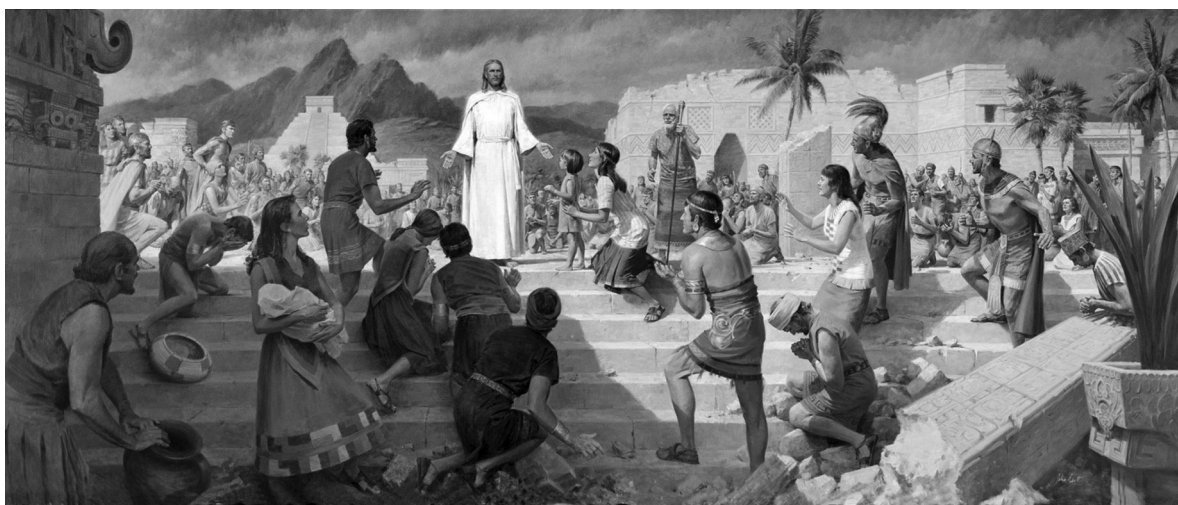
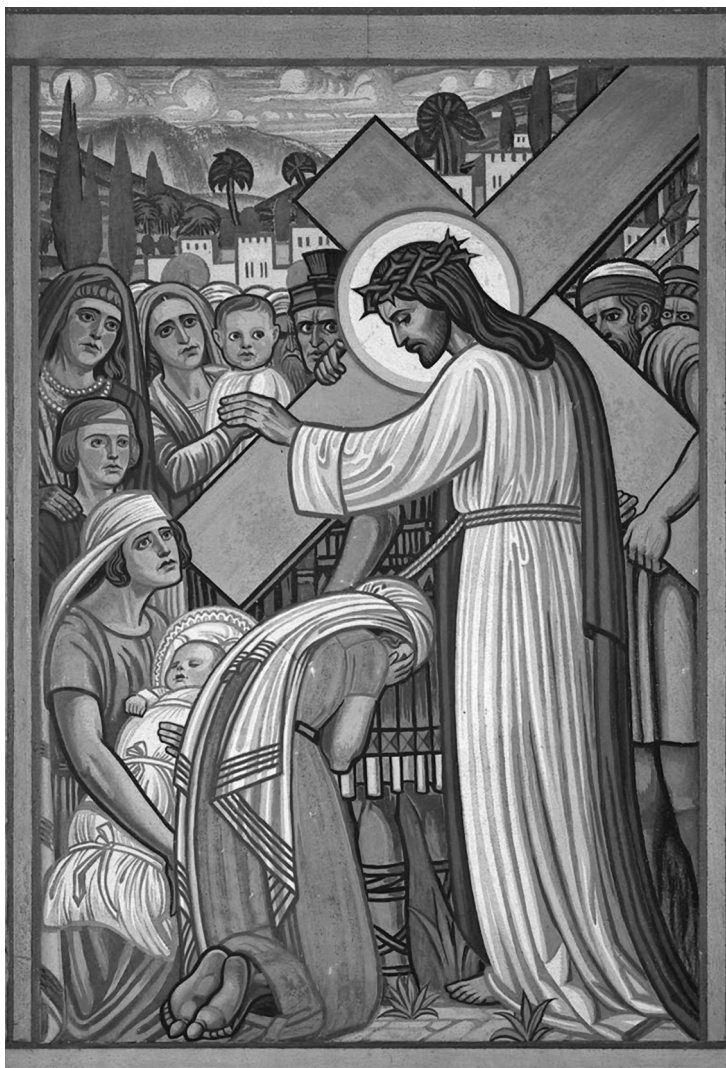
*Szent arcát ütleg éri,
és hull reá a vád,
S ő szelíd hangon kéri
Az ég bocsánatát.*

*Úgy fáj a szívem, nézve
E koronás királyt,
Mert rút tövis az éke,
S testét kín járja át.*

*Én térdre hullva kérdem:
Ó mért szenvedsz, miért?
Ó választ ad szelíden:
Tengernyi bűnödért.*

*Most hogy rebegek hálát
A megnyílt öt sebért,
Hogy adta bűnöm árát
Elrontott éltémért?*

*Ím magamról lemondok,
Övé egész valóm.
Így leszek vele boldog,
Hisz ő az üdvadóm.*

AUTONÓMIÁT SZÉKELY

Az a dunavarsányi polgár, aki nyitott szemmel jár-kel városunkban, észrevehette, hogy 2013. február 12-e óta székely zászló lobog az önkormányzat épületén. De hogyan és miért is került oda? Városunk lakossága szolidaritást vállalt az erdélyi, székelyföldi nemzettársainkkal, akiknek történelmi jogait semmibe veszik, és nemzeti jelképeik, szimbólumaik használatától is eltiltják, és büntetik őket folyamatosan megfélemlítve.

A szimbólumot már évek óta használják a Hargita és Kovászna megyei közigazgatás, erre bírósági felhatalmazásuk is van, a dolog azonban eddig sosem kavart ilyen nagy hullámot. A városunkban is kitűzött székely zászló 2004. január 17-e óta a Székely Nemzeti Tanács (SZNT) hivatalos zászlója és lobogója. Szinte érthetetlen, hogy miért szabadultak el újra a nacionalista indulatok a székely zászló kapcsán, de csak annak, aki nem élt kisebbségi létbe szorult magyarként Romániában. Mindenkinek meg kell értenie, hogy a székely zászló a szabadság jelképe.

Amikor 1989 feledhetetlen decemberében Romániában megbukott Ceausescu nemzeti kommunista rendszere, az utcán együtt ünnepeltünk mi, marosvásárhelyi magyarok a román szomszédainkkal, ismerős és ismeretlen emberek ölelték át egymást, nem törődve a nemzetiségi hovatarozással. Akkor azt gondoltuk, hogy végre hivatalosan elismerik az erdélyi magyarok történelmi jogait, kisebbségi létünk normális keretek között folytatható, mint Európa szerencsésebbik felén. Azonban a hatalomátvétel egyenes tévéközvetítésének első óráiban, amint egy szigorú tekintetű, sötét szemüveges ember belekiáltotta a kamerába: „Éljen Nagy-Románia!” – lehetetlen volt nem arra gondolni, hogy ez az őszinte összehurulás nem lesz tartós. Így is történt. Majd három hónappal később, 1990 „fekete” márciusában, a marosvásárhelyi súlyosan magyarellenes, emberi életeteket is követelő atrocitások kiobbantása szabad teret engedett az állandó megfélemlítésnek, a kis lépések, visszatáncolások balkáni politikájának kisebbségi ügyben. A marosvásárhelyi események után a szenvedéstörténeti kánon kiegészült a permanens magyar-román szembenállás tézisével.

A rendszerváltás óta követelik az erdélyi magyarok, de több mint húsz év elteltével, a mindenkorai román hatalom részéről történelmi jogainak elismerésében, a kulturális és területi autonómia ügyében valójában nem történik semmi.

Precedens pedig lenne: az 1950-1960-as évek kommunista Romániájában létezett MAGYAR AUTONÓM TARTOMÁNY Marosvásárhely központtal, ahogyan azt igazolja édesapám kétnyelvű könyvelési revizor - ellenőrzési igazolványának fotója is, amit a Maros

Magyar Autonóm Tartomány Néptanács Végrehajtó Bizottsága állított ki.

Napjaink magyar és román politikusai számára mozgósító erejű kell, hogy legyen az a tény, hogy a székelyföldi autonómia már létezett, és alkotmányos keretek között működött! Székelyföld esetében a területi autonómia intézményét, mint már megszerzett jogot kell kezelni, amitől az akkori kommunista uralom megfosztotta az erdélyi magyarságot. De hogyan is létezhetett területi autonómia a székelyek számára ilyen nagy román ellenállás mellett? Egyszerű a válasz: szovjet hatásra, amint azt dokumentálta az olasz származású történész, Stefano Bottoni a *Sztálin a székelyeknél* című, 2008-ban megjelent, Romániában nagy port kavart könyvében is. Köztudott, hogy közvetlenül a háború befejezése után a román adminisztráció sietett beépülni Észak-Erdélybe, és ennek kapcsán sok törvénytelen megtorló túlkapásra került sor, mint például a szárazajtai véres eseményekre. Ezeket látva a szovjet katonai vezetés azonnal intézkedett, és a továbbiakban is fokozottan figyelt az erdélyi fejleményekre. Úgy gondolták, hogy a nemzetiségi kérdést is szovjet mintára kell megoldani Romániában.

Az 1950-es romániai közigazgatási reform során a négy székely megyét két nagyobb közigazgatási egységhez csatolták, Sztálin tartományhoz, melynek székhelye Brassó (1950-től Sztálinváros) és Maros tartományhoz (székhelye Marosvásárhely). A „Feljegyzés egy Erdélyben létrehozandó autonóm tartományról” címmel készített szovjet memorandum szerint *abból a tényből kiindulva,*

FÖLDNEK!

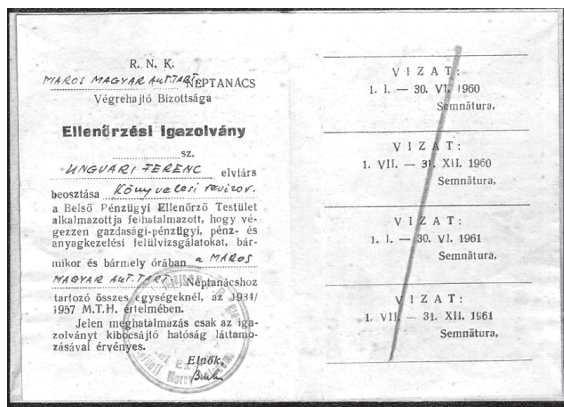
hogy Románia soknemzetiségű állam, s hogy Sztálin és Maros tartományok számos járásában egy tömbben él a magyarság, kívánatos egy erdélyi magyar autonóm terület létrehozása. A szovjet szakértők két tervezetet is elkészítettek a leendő magyar autonóm tartomány határait illetően. Az egyik tervezet szerint a végül Marosvásárhely központtal megvalósuló erdélyi magyar autonóm terület nyolc járást (Csík, Udvarhely, Seps, Rákos, Gyergyó, Kézdi, Erdőszentgyörgy, Marosvásárhely) foglalt magában (összesen 612 ezer fővel, 79 %-os magyar többséggel). A második változat szerint a magyar autonómia területe kiterjedt volna az erdélyi Mezőségre is, és az akkor még magyar többségű Kolozsvár lett volna a központja. Igaz, e változat szerint a 900 ezer lakosnak csak 60 %-a lett volna magyar nemzetiségű.

A magyar autonómia végül 1952-ben valósult meg, bár volt némi húzódozás ezzel szemben a román vezetésben. 1960-ban az autonóm területet átalakították, területét kibővítették, magyar többségű részeket csatoltak el tőle, s román lakosságú területeket csatoltak hozzá, így az immáron Maros-Magyar Autonóm Tartománynak nevezett területen 62 %-ra csökkent a magyarok aránya. A romániai magyar autonóm területet 1968-ban számolták föl. Az átlag székely ember úgy élte meg a Magyar Autonóm Tartományt, mint valamilyen természetes állapotot. Ha nem is tetszett neki ez a Sztálin közreműködésével nyert „szabadság”, logikusnak és jogosnak tartotta a kétnyelvűséget, a magyarok részvételét a közigazgatásban, az érvényesülési lehetőségeket.

Érdekes a székely származású romániai kommunista, Luka László pénzügyminiszter ellenállása, aki negatívan viszonyult a magyar nemzeti hovatartozást hangsúlyozó ötletekhez, róla ezt mondta Rákosi Máttyás: „Kétségkívül nyers ember volt Luka, s beleesett sok romániai magyar kommunistának abba a hibájába, hogy katolikusabb volt a pápánál, pontosabban magyar kérdésekben románabb volt a románoknál.”

Ez intő példa a mai romániai magyar politikusok számára!

Ha most nem követelik vissza nyomatékosan az önrendelkezés jogát, történelmi lehetőséget mulasztanak el, könnyen lehet, hogy örökre. Legyen intő példa Marosvásárhely nemzetiségi helyzetének gyors változása, vagy az az összevont támadás, amely az utóbbi időben a

városokban? Erdélyi származásuként nem győzőm hangsúlyozni: az autonómia ma létkérdés a Székelyföld és áttételesen az erdélyi magyarság számára! A siker nem marad el, ha az erdélyi magyarság egységesen lép fel, és maga mögött érez – mint védőhatalmat – minket, az anyaországot. Egy dolgot azonban nagyon fontosnak tartok megjegyezni: a székelyföldiek továbbra is demokratikusan és békés úton akarják megvédeni jogaikat és nemzeti identitásukat. Fel kell hívni a világ figyelmét arra a gazdasági elmaradottságra is, amelyben a magyarlakta régiók vergődnek Románia többi megyéihez képest. Gazdasági érvekkel nehéz megmagyarázni, hogyan jutott a Székelyföld ebbe az állapotba. Az autonómia az erdélyi magyarság előrehaladásának biztosítéka. A szó elszáll, az írás megmarad – tartja a bölcs mondás. Ennek szellemében elő kellene venni az 1952-es román alkotmányt, azokat a részeket, amelyek a MAT-ot törvényesítették. Az így megszerkesztett dokumentumot legalább román, angol, francia, német és magyar nyelven sokszorosítva mind belföldön, mind Brüsszelben ismertetni és terjeszteni kellene, amit remélhetőleg az erdélyi magyarság képviselői pártállástól és világnézettől függetlenül, egységesen meg is tesznek.

Szülővárosomban, Marosvásárhelyen a március 10-ei autonómiatüntetés legfontosabb célja szervezői megfogalmazásban: „Területi autonómiát akarunk. Azt is akarjuk, hogy Székelyföld önálló közigazgatási egységgé váljon, és megkérdésünk nélkül, akaratunk ellenére ne hozzanak mások döntést a mi jövőnkéről. Mindenkinnek meg kell értenie, hogy a területi autonómia számunkra létkérdés. Ha nem lesz autonómiánk, apró lépésekkel haladunk egy szakadék felé, amelybe egyszer majd belezuhanunk. Amennyiben lesz önrendelkezésünk, akkor esélyünk lesz arra, hogy megerősödjünk, és hazahívjuk fiataljainkat. Lesz hová, és lesz miért.”

Ehhez a nehéz, hosszú küzdelemhez, a kitűzött céljaik eléréséhez kívánok kitartást Isten segítségével határon túli magyar testvéreinknek!

Veres Enikő

ERKÖLCS- ÉS HITTANOKTATÁS AZ ISKOLÁBAN

A parlament döntése nyomán az új köznevelési törvény értelmében 2013. szeptember 1-jétől felmenő rendszerben kerül bevezetésre a kötelező erkölcsstan, illetve a választható hit- és erkölcsstan oktatása az állami iskolákban. Ez szeptemberben az 1. és 5. osztályosokat fogja érinteni. Minden évfolyamon a 2016/17-es tanévben történik meg a stúdium teljes körű bevezetése.

A kilencvenes évek elején, a rendszerváltás után a társadalomban érzékelhető értékválság tovább mélyült, s ez a folyamat időszerűvé tette az iskola erkölcsi nevelésben játszott szerepének kérdéseit. A tantervkészítők a nemzeti alaptantervben az emberismeret műveltségi részterület kapcsán megfogalmazták az erkölcsi, etikai követelményeket. Minden iskolai közösség a helyi tantervében dönthette el, hogy milyen megoldást választ: beépíti a különböző műveltségterületek követelményrendszerébe, osztályfőnöki feladatként jeleníti meg, önálló tantárgyként tanítja, vagy integrálja valamely más tárgyba. A mi iskolánkban az önálló tantárgy mellett voksoltak a döntéshozók. **Jelenleg tehát az a helyzet, hogy amit országosan készülnek bevezetni az állami iskolákban, az nálunk két évtizedes hagyománnyal rendelkező gyakorlat.**

Az iskoláknak minden év május végéig fel kell majd mérniük, hogy a tanuló erkölcsstan órán kíván-e részt venni, vagy az egyház által szervezett hit- és erkölcsstan órán. Hivatalosan, írásban a szülőnek kell jeleznie a választási szándékát az iskola felé. Természetesen az elsősök esetében az április 8-án és 9-én esedékes beiratkozás alkalmával kell dönteni a tantárgyválasztásról. **Mindez nálunk már évek óta kidolgozott rendszer szerint működik,** saját nyomtatványokon történik az adminisztráció. Lehet, hogy ebben változás lesz, és egységes formanyomtatványokat fogunk kapni.

Fontos megemlíteni, hogy a jelenlegi szabályozás nem emel ki felekezeteket, ezért minden – az állam által elismert – egyház taníthat saját felekezete szerinti hit- és erkölcsstant. Dunavarsányban jelenleg a katolikus és református egyház hitoktatói tanítanak az iskolában. A napokban levélben már megkerestek más egyházak képviselői is, és kinyilvánították szándékukat az oktatásban történő szerepvállalásra, illetve kérték az iskolavezetés együtműködését, támogatását.

Az erkölcsstan, illetve a helyette választható hit- és erkölcsstan oktatására vonatkozó választást, az arra történő jelentkezés szabályait, az eljárással összefüggő iskolai feladatokat, és az ezekkel kapcsolatos határidőket az Emberi Erőforrások Minisztériuma miniszteri szintű rendeletben fogja a közeljövőben szabályozni.

A 2013/14-es tanévben az 1. és 5. évfolyamon – majd a következő esztendőkből felmenő rendszerben a többi évfolyamon – kerül sor a kötelező erkölcsstanoktatás, illetve a kötelezően választható hit- és erkölcsstanoktatás bevezetésére. Nálunk természetesen a többi évfolyamon addig is a hagyomány szerint, a helyi tanterv értelmében folytatódik az erkölcsstan illetve a hittanoktatás. E tanórák megtartására az órarend függvényében a délelőtti időszakban kerül sor.

A törvény értelmében az iskola intézményvezetője köteles együtműködni az egyházi jogi személlyel a hittanoktatás szervezése terén. Én úgy gondolom, hogy ezt az együtműködést nálunk nem csak a törvény szava szabályozza, hanem évek alatt kialakult jó emberi kapcsolatok is jellemzik. A gyülekezetek által megbízott lelkipásztor, hitoktató a tantestületünk tagjaivá váltak, az iskolai élet számos rendezvényén örömmel vesznek részt, közénk tartoznak. Iskolánk biztosítja a tárgyi feltételeket, kialakítja a tanítás rendjéhez igazodó órarendet, és megteremti a szakmai szempontból indokolt, évfolyam szintű összevont csoportok működésének szervezeti feltételeit.

Amióta a köznevelési törvény napvilágot látott, sokféle vélemény fogalmazódott meg a kötelező erkölcsstanoktatással kapcsolatban. Vannak, akik az iskola e téren meglévő kompetenciáját is megkérdőjelezzik, mondván, az erkölcsi nevelés a magánszférába tartozik, kizárólag a család feladata. Vannak azonban, s talán ők vannak többen, akik elfogadják, sőt igenlik az iskola erkölcsi nevelő szerepét. Ő közöttük inkább a „hogyan” kérdésre adott válaszokban van véleménykülönbség. Én azokkal értek egyet, akik azt vallják, hogy nagy szükség van az erkölcsstanoktatásra, de emellett minden tanár feladatává és felelősségévé kell tenni az erkölcsi és szociális készségek kifejlesztésében való szerepvállalást. Nem lehet egyetlen tantárgy fejlesztési célja és feladata az erkölcsi-szocializációs készségek fejlesztése.

*Vas Zoltánné
igazgató*

Árpád Fejedelem Általános Iskola

A „TRAFIKTÖRVÉNY” ÉS A MÖGÖTTE MEGHÚZÓDÓ CÉLKITŰZÉS

Európában a különböző dohánytermékek megjelenése és a dohányzás kultúrájának kialakulása az amerikai kontinens felfedezését követően kezdődött. Amikor az európai felfedezők az új földrészen lakók társadalmával és szokásaikkal ismerkedni kezdtek, hamar megragadta őket a dohányzás szokása és szenvedélye, aminek köszönhetően rövid idő elteltével a dohányzás gyors elterjedése indult meg Európában.

E különös szokást a kezdeti megjelenése óta értes kritikák, továbbá számos példát találhatunk a világtörténelemben arra is, hogy államok közhatalmi eszközzel hogyan igyekeztek a szokás gyakorlását tiltani, és terjedését megfékezni. Nyugat-Európában az elmúlt néhány évtizedben a politika és a civil társadalom részéről egyre erőteljesebben volt észlelhető a dohányzás visszaszorítására irányuló tudatos törekvés. Hazánkban a dohányzás elleni küzdelem a nyugat-európai államokhoz képest későn kezdődött ugyan, de az elmúlt években sikerült ezen a területen néhány, nálunk sok szempontból jóval fejlettebb ország elé kerülni.

A dohányzás visszaszorításának elérése érdekében különböző jogi és egyéb eszközök bevetésére van lehetőség. Mivel a történelem és a hétköznapi élet tapasztalatai is igazolják, hogy a tiltás aligha jár sikerrel, az államok és egyéb szervezetek leggyakrabban két módszerhez folyamodtak és folyamodnak mai is: a főként marketing eszközökkel történő elrettentéshez, valamint az „ellehetetlenítéshez”, amely leginkább az állam részéről valósul meg jogszabályok megalkotása útján.

Az elrettentéssel nap, mint nap találkozunk (óriásplakátok, társadalmi célú hirdetések, elrettentő feliratok a cigarettásdobozok oldalán stb.). A jogszabályi „ellehetetlenítésre” pedig példa lehet a jövedéki adó növelése, vagy a nemrégiben hatályba lépett jogszabály is, amelynek értelmében gyakorlatilag lehetetlenné vált, hogy az emberek nyilvános, zárt helyiségekben, illetve egyéb közterületeken (pl. buszmegálló) dohányozzanak.

Az állam e területen megvalósított jogalkotási lépése komoly fejlődést jelenthet a dohányzás elleni küzdelem terén. Tekintettel a felismerésre, miszerint a prevenció jelentősen célravezetőbb, mint akármilyen más, utólagos orvoslás, az Országgyűlés által egy olyan törvény¹ került elfogadásra, amelynek célja,

hogy a felnövekvő generáció minél kisebb eséllyel kerülhessen kapcsolatba a dohányzással anélkül, hogy a felnőtt társadalom dohányzó részének jogai aránytalanul nagy sérelmet szenvednének. E jogszabályt a médiából és a köznyelvből „trafiktörvényként” ismerhetjük. A törvény megalkotása mögött meghúzódó jogalkotói szándék elsősorban arra irányul, hogy a fiatalok minél nehezebben tudják a dohányzást, mint káros szenvedélyt elkezdni és folytatni. **A trafiktörvény értelmében 2013. július 1. napjától cigarettát és egyéb dohánytermékeket és eszközöket kizárólag ún. „Nemzeti Dohányboltban” lehet majd vásárolni.** A dohánybolt működtetési jogának (koncesszió) megszerzéséhez nyilvános pályázaton való sikeres részvétel szükséges. A jogszabály értelmében az adott településen működtethető trafikok száma a népesség nagyságához igazodik, nevezetesen minden 2000 főre juthat egy dohánybolt, ami a gyakorlatban azt jelenti, hogy példának okáért Dunavarsányban várhatóan 3 dohánybolt kezdheti meg működését. A dohányboltokban a dohánytermékeken és kiegészítőkön kívül kizárólag szeszes ital, ásványvíz, üdítő, energiital, kávé, újság (és egyéb kiadvány) értékesíthető, továbbá lottó és egyéb szerencsejáték sorsolás és fogadás lebonyolítására lesz majd lehetőség. Talán legfontosabb jellemzője a törvénynek, hogy szigorú szabályokat tartalmaz arra vonatkozóan is, hogy a fiatalkorúak ne vásárolhassanak, és ne is tartózkodhassanak ilyen üzletekben. Amennyiben az üzletben tartózkodóról kiderül, hogy nem töltötte be 18. életévét, a dohánytermékek forgalmazását fel kell függeszteni mindaddig, amíg az ott tartózkodásra jogosulatlan személy el nem hagyja a helyiséget. Fontos tehát hangsúlyozni, hogy e törvény megalkotásának elsődleges célja nem gazdasági jellegű, hanem a társadalom felnövekvő tagjainak környezet- és egészségtudatos nevelése. Természetesen a trafiktörvény társadalomra gyakorolt hatását kétséget kizáróan nem lehet megjósolni, azonban nem vitás, hogy e jogszabály, és a mögöttes jogalkotói célkitűzés ismerete fontos és hasznos a jövő generációkért felelősséget érző polgárok számára.

Dr. Bóna Balázs

¹ 2012. évi CXXXIV. törvény a fiatalkorúak dohányzásának visszaszorításáról és a dohánytermékek kiskereskedelméről

Sokszor mondjuk valamire, hogy *állati szép*, és talán annyiszor, hogy *állati ronda*. Továbbá azt is, hogy *állati rossz* vagy *állati jó*. Az *állati* ezekben a szópárokban gyakorlatilag a „nagyon”-nak a szinonimája, utalva arra, hogy vannak nagyon szép állatok, nagyon jó állatok, nagyon csúnya és nagyon rossz állatok.

Mi a jószágportánkon elsősorban nem ezek szerint a szempontok szerint gyűjtöttük össze az állatokat, hanem megjeleníteni kívánunk egy hagyományos falusi udvart, amelyben majd' hogy nem természetességgel voltak jelen azok az állatok, amelyek itt is megtalálhatók. Ugyanakkor nem a hasznukat keressük, hanem nagyon is sok költséget fölvállalva a szépségükért (is) tartjuk őket. Természetesen nem egyformán szépek, de a teremtett világ szépsége a mi állatainkban is tükröződik. Kinek melyik állat a kedvence, azt látja szebbnek. De tárgyilagosan el kell ismernünk, hogy lovak, kecskék, juhok „tudnak méltóságteljesen pózolni”, a szürkemarhának „gyönyörű szeme van”, a kis mangalicák „édeseek”. Köztudott, hogy van egy hófehér és egy kendermagos kakasunk, amelyek olyan szépek „mintha festették volna”. A libák „meghatóan, hűségesen összetartanak”, a gyöngytyúkok szárnyalásai pedig egyenesen „lenyűgözőek”. A szépség, a méltóság, a kedvesség megjelenik mind-egyikükben.

Szerencsés és boldog ember az, aki a világnak meglátja a teremtett szépségét függetlenül annak hasznosságától vagy haszontalanságától, aki tud gyönyörködni a teremtett természet egy-egy alkotóelemének szépségében a haszonállatok sorában is. Még áldottabb annak az élete, aki a Teremtőnek hálát tud adni mindazért a szépségért, „ami érdek nélkül tetszik”.

Az önmagáért szép élmény kedvéért tartjuk a díszpintyeket és gyémántgalambokat.

Szépek, kedvesek. Szépségük azonban sok-sok köles árán gyönyörködtet bennünket. S így

szépségük elvezetheti gondolatainkat mégis csak a hasznosság felé azáltal, hogy ezeknek az esztétikus, állati szép madaraknak a kedvenc csemegéje, a

KÖLES

milyen *állati hasznos* és milyen *állati jó* az ember számára is. (Dr. Bóna Zoltán)

A köles a zabhoz hasonlóan a toklászosok családjába tartozik, eredeti őshazája India. Az egyik legősibb kultúrnövény. Németország területén már a Krisztus előtti időben is termesztették. Száz évvel ezelőtt még óriási jelentősége volt a táplálkozásban, mára azonban feledésbe merült. Ezért sürgősen fel kell hívunk az emberiség figyelmét erre az értékes tápanyagra, mert ez a Föld ásványi anyagokban leggazdagabb gabonája. A kölesliszt gluténmentes termék, mentes a ragacsos fehérjétől, amely gluteninből és gliadinból áll.

Igen sok kvasavatot tartalmaz, továbbá fluort, ként, foszfort, vasat, magnéziumot, káliumot, cinket stb. Különösen gazdag a B-vitaminok csoportjában, mint B1, B2, B6, B17, pantoténsavban és nikotinsavamidban. A köles a maga 100 g-ra vonatkoztatott 550 mg kvasaváival, 6,8 mg vassal, 0-6 mg fluorral, 3 mg nátriummal, 170 mg magnéziummal e fontos ásványi anyagok bőséges tárháza. Figyelemre méltó, hogy ebben a növényben az ásványi anyagok, a nyomelemek és növényi hatóanyagok igen finom, csaknem homeopátiás formában vannak jelen, melyek pozitívan hatnak a csontok és porcok egészségének visszaállítására.

ÁLLATI JÓ!

Sejtjeink és egész szerveztünk egyedülálló módon csak az ilyen finom formában lévő ásványi anyagokat tudja maradéktalanul felvenni. A köles egyszerre képes salakanyagként kiválasztani a pangó ásványi anyagokat a szervezetből, és az ásványi anyag veszteséget kiegyenlíteni. A kovasav adja meg a kötőszövetek (csontváz, kötőhártya) szilárdságát is. A kötőszövet a szervezet legősibb szövete. A magas kovasav eredménye a friss sima bőr és az erőteljes, fénylő haj. A kovasav a fluorral együtt hatva gondoskodik az egészséges fogokról és szilárd körmökről. Növeli a szövetek rugalmasságát és ellenálló erejét.

Az életkor előrehaladtával folyamatosan csökken a szövetek kovasav tartalma. Ez a bőr ráncosodásában, a kötőszövetek gyengeségében, visszernességben, aranyérben, porckorong sérülésekben, tartási problémákban, vérrellátási zavarokban, szédülésben, fáradtságban, ekcémában, fogsérülésekben, ízületi sérülésekben, ízületi gyulladásokban, a körmök törékenységében, az értelem és az idegrendszer gyengülésében és allergiás jelenségekben nyilvánulhat meg. A kovasav – különösen a B-vitamin tartalma miatt – messzemenő hatást gyakorol az idegrendszerre is.

A titkos recept: teljes értékű barnaköles. Mivel az ismert aranyköles kemény kovasav tartalmú héja étkezésre alkalmatlan, ezért hántolni kell. Az aranykölesen kívül létezik az ősi vagy barnaköles, amit nem kell hántolni. A középkor gyógyítóival egyetértve ezt a növényt még napjainkban is nagyra értékelhetjük, és továbbadhatjuk az egészségmegőrzés titkos receptjeként nem csak az idősödő korúaknak.

Mint már említettük, a barnaköles nem alkalmas hántolásra, viszont sokkal magasabb a táplálkozási értéke, mint a héjától megszabadított aranykölesnek. Mint köztudott, az ásványi anyagok és a nyomelemek a magok külső rétegeiben halmozódnak fel, és a hántolással a tizedére csökken ezen értékes anyagok mennyisége. Mivel a barnakölest héjastól őrlik, így minden vitális anyag az őrleményben marad.

A hőkezeletlen tápanyagokat a szervezet sokkal könnyebben veszi fel, mint a hőkezeltet. Nyersen fogyasztva a barnaköles is a bázisképző gabonák közé tartozik, így fogyasztásával megelőzhető az elsavasodás, az ásványi anyag veszteség és az elsalakosodás. A barnaköles csak magas humusztartalmú talajon termelhető számottevő termés hozammal. Termesztésének

alapvető feltétele a környezetkímélő talajművelés, a szükségletnek megfelelő tápanyagellátás, és csak szerves trágya használata. A barnakölest még nem klónozták, nem génmanipulálták és nem hibridizálták. Ennek az egészséges művelési formának köszönhető, hogy a benne lévő B-vitaminok, pantoténsav, vas, fluor stb. megőrizték eredeti ősi formájukat.

Az őrölt barnaköles még hatékonyabb, mert a kölespelyhet előállításakor forró gőzzel kezelik és stabilizálják. Az őrölt barnaköles belekeverhető müzlibe, a legtöbb folyadékba, mint pl. frissen préselt gyümölcslébe, levesekbe vagy joghurtba. Két teáskanál barnaköles liszt egy reszelt almával elkeverve fogyasztható kisebb előételként, a reggeli kiegészítéseként vagy uzsonnaként.

Jótékony hatására álljon itt egy példa. Egy 75 év körüli hölgyet, aki már csak mankóval tudott közlekedni, porckorongműtetre bevitték a kórházba. Alapos kivizsgálás után a főorvos közölte vele, hogy a sikeres műtét-hez már túl későn érkezett, és meg kell békélnie a helyzettel, hogy néhány hét elteltével egész életére tolokocsizó lesz kötve. Röviddel e sokkoló nyilatkozat után visszatért ágyához a kísérő másik orvos és azt mondta neki, ő idős szüleitől tudja, hogy derékfájásra már évek óta naponta 3-4 teáskanál kölespelyhet fogyasztanak teában, kávéban, levesben vagy egyéb folyadékban elkeverve, és azóta akadálytalanul tudnak dolgozni. A hölgy odahaza elkezdte rendszeresen fogyasztani a kölespelyhet, étrendjét pedig átállította nyerskosztra. A siker nem sokáig váratott magára. Hamarosan félretehetette előbb az egyik, majd a másik mankóját. Jó ideje már minden fájdalom és akadályoztatás nélkül jár bevásárolni. A köleshez mind a mai napig hű maradt. Pontosan a kölesben gazdagon előforduló kovasavnak köszönhető, hogy megakadályozza az érlemeszesedést, és visszaadja az elváltozott erek rugalmasságát, javítva ezzel a vérrellátást, és normalizálja a magas vérnyomást. Egyúttal a kovasav megállítja az erek további meszesedését.

Gotthard Schettler professzor már a nyolcvanas évek elején beszélt róla, hogy a kóros érleváltozások „valószínűleg visszafejleszthetők”. Sőt, újabban már röntgenfelvételekkel is sikerült igazolni az érlemeszesedések ilyen módon való visszafejlődését.

Forrás:
Dr. Teleki József

„...JÖVEVÉNY VOLTAM ... ÉS BEFOGADTATOK...”

(Máté evangéliuma 25, 35)

Március első péntekén ünnepeltük az Ökumenikus Világimanapot, amelynek története több évszázados. A program fő célja a különböző országok keresztyén női csoportjaink kapcsolatfelvétele, elsődlegesen az ismeretátadáson keresztül. Minden évben egy ország női bizottsága készíti elő az imanapi liturgia anyagát. A 2013. esztendő március 1. napjának alkalmára Franciaország hölgy közössége aktuális imatémáját Máté evangéliumára alapozta, annak is 25. fejezetének 35. versére. „...Jövevény voltam ... és befogadtatok...”

Saját életünkben is égető szükség van arra, hogy egymás elfogadását ne csak szavakban hangoztassuk, hanem cselekedeteink is igazolják. Máté igéje szerint azonban nem csak a bevándorlókra kell gondolnunk, hanem például határon túlról érkezett honfitársunkra, az etnikai kisebbségben élőkre, a vidékről, más városokból saját településünkbe érkezőkre, a családunk új tagjára, új kollegánkra, osztálytársunkra, és még sorolhatnám.

Az elmúlt félévben én is jövevény voltam egy idegen országban, egy idegen közösségben, és Istennek tartozom hálás köszönettel azért, hogy befogadtak. Befogadtak, és egy közösség tagja lettem. Az amerikai Columbai Szeminárium közössége példaértékű gyülekezet. Mint egy közös test tagjai éltünk igazi keresztyéni szeretetben különbözőségeink ellenére. A cserediákok Afrikából, Jamaicából, Koreából és Magyarországról érkeztek. Úgy érzem, hogy kulturális, nyelvi és kinézetünk kavalkádjá csak színesebbé és gazdagabbá tette az Egyetemi Közösséget. Nem csak elfogadtak ben-

nünket, elfogadták másságunkat, hanem különbözőségünket igazán értékelték, és kincseknek tekintették. Olyan kincsek, amelyről tudni szeretnének, amelyből tanulni kívánnak. Így faggattak az egyházi szokásunkról, családi hagyományainkról, országunkról. Az idegenségben értéket láttak, amit szerettek volna megismerni és megtanulni. Tudni, hogy létezik más is, másfajta is, ami nem feltétlenül rossz, csak más a megszokottól. Az idegenekre, ránk különösen figyeltek. Például elsőként köszöntettek bennünket, elsőként ültünk le

az asztalhoz, és elsőként kaptunk ételt. Még a beszélgetések során is figyelemmel voltak ránk. Lassabban beszéltek az amerikai testvérek, és igyekeztek olyan kifejezéseket használni, amelyeket mi is ismerünk. Minden reggel a napot áhítattal kezdtük, amelyet a diákok tartottak. Az egyik reggelen a nemzetközi hallgatóké volt a feladat, hogy az alkalmat megtartsák. A liturgia menetét felosztottuk egymás között, és az alkalom végén pedig közösen, egyszerre, mindenki a

saját nyelvén elmondta az Úrtól tanult imádságot. A zűrzavar ellenére mindenki tudta, hogy ugyanazt mondjuk. A zűrzavarban egyek lettünk, és így lett rend és harmónia. Idegen szavakkal ugyan, de Krisztus szeretetében egyek voltunk és vagyunk.

A Columbia közösségét ez teszi igazán nagy-szerűvé, hogy a krisztusi szeretet legyőzi az ellentéteket, a különbözőségeket, a másságot, és egy szívvel, egy lélekkel az Urat szolgálják.

Győzzük le mi is az ellentéteket!

Dr. Csobolyó Eszter

Ö
K
U
M
E
N
I
K
U
S

VILÁGIMANAP

Franciaország
2013. március 1.
péntek

Jövevény voltam
és befogadtatok

OTTHONRA LETÜNK!

Visszatekintve a 2012-es esztendő életünket meghatározó jeles eseményeire, az elsők között kell említenünk, hogy az Úr elvezetett bennünket a Dunavarsányi Református Egyházközösségbe, és a Soli Deo Gloria Közösségbe, ahol már az első alkalommal, egy szeretettel telített istentiszteleten élhetjük meg az Úr áldásainak bőségét. Azóta is szinte minden alkalommal nemcsak hallgatjuk az Úr szavát, hanem meghalljuk, mit mond nekünk, meghalljuk válaszát imáinkra. Isten iránti hálával mondunk ezért köszönetet! Biztosak vagyunk abban, hogy az Úr csodája mellett ebben érdeme van az igehirdetőknek és az egész közösségnek.

Csodaként és örömmel éltük meg és éljük meg minden alkalommal azt is, ahogyan az Úr elhívott és elhív bennünket szolgálatra a Soli Deo Gloria Közösségi Házba. Az ott szolgáló közösségnek is köszönetet mondunk azért, ahogyan megosztották velünk az Úr szolgálatának édes terhét. Hálás szívvel mondunk köszönetet azért, hogy olyan nagy szeretettel, nyitott szívvel és testvéri ölelő karokkal fogadtak bennünket.

Imaalkalmakkor, imaórákon a vezető lelkes felkészültsége és nagy tapasztalata által az Úr megannyi titkát fedi fel előttünk a Szentlélek segítségével. Megmutatja nagy-

ságát és színességét. Minden alkalom élő és áldásközvetítő. Örömmel éljük meg az Úr jóságát, békességét és szeretetét. Erre a közösség válasza mindenkor az egységben nyilvánított hálaadás.

Külön szeretnénk szólni az Úr eljövételét dicsőítő eseményekről, a karácsonyi ünnepi alkalmakról, amikor szent egységben fejezhetjük ki imádatunkat és hódolatunkat Jézus Krisztusnak. Minden testvérnek és minden embernek kívánjuk, hogy ők is legyenek részesei hasonló érzéseknek, élményeknek.

Lehetne még sorolni az Úrral és a testvérekkel együtt töltött hiterősítő és szeretetmegosztó eseményeket, pillanatokat, amelyek felforrósították szívünket.

Még előttünk a holnap. Készítjük szívünket a Húsvét, Pünkösöd isteni üzenetének a befogadására, ahol az Úr ismét megmutatja, milyen jó ebben a szeretetközösségben az Ő lábai elé borulni.

A sok-sok áldás és szeretet, amit eddig megéltünk a testvérekkel, azt erősíti bennünk, hogy otthon vagyunk ebben a közösségben.

Szívünk teljes szeretetével köszönjük!
Dunavarsány, 2013 Bőjtjében.

Balázs Gyula és Balázs Gyuláné

IMPRESSZUM

SOLI DEO GLORIA – evangéliumi, közéleti folyóirat

Ingyenes, időszaki kiadvány

Kiadó: SDG Közösség

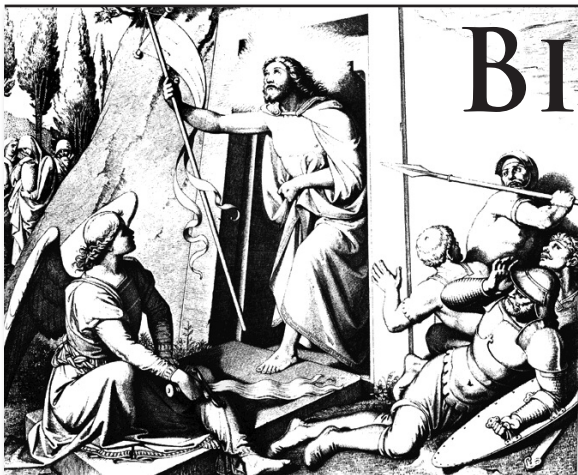
Főszerkesztő: Dr. Szilvay Balázs

Szerkesztőbizottság: Csobolyó Katalin, Dr. Bóna Balázs, Kun László, Veres Enikő

Készült: az Ex-Kop Nyomdaipari Bt. gondozásában

Példányszám: 1.000

Cikkek leadása: folyamatosan, a szilvay.balazs@freemail.hu e-mail címen

BIBLIAI KVÍZ

Az alábbiakban ismét játékra híjuk Önöket. A Szentírással kapcsolatban teszünk fel kérdéseket, melyeknek számát a helyes válasz betűjelével párosítva küldjük el a szilvay.balazs@freemail.hu e-mail címre nevükkel és címükkel együtt. A beküldők között értékes könyvajándékot sorsolunk ki.

Mózes első könyve (Genezis)

1. Melyik fáról nem volt szabad ennie az embernek az Éden kertjében?

- a) Az élet fájáról.
- b) A tudás fájáról.
- c) A jó és a rossz tudásának fájáról.
- d) Az almafáról.

1Móz 2

2. Amikor az Úr megígérte Ábrahám könyörgésére, hogy megkíméli Sodomát, ha ötven igaz embert talál benne,

- a) Ábrahám tovább könyörgött, míg végül Isten megígérte, hogy tíz igaz emberért megbocsájt Sodomának.
- b) Isten megengedi neki, hogy Lótot és feleségét kimentse a városból.
- c) Ábrahám elküldte a fiát, hogy keressen ötven igaz embert.

1Móz 18

Mózes második könyve (Exodus)

3. Mózes nevének magyarázata:

- a) akit kosárban találtak.
- b) akit a vízből húztak ki.
- c) akit a nádasban találtak.
- d) egyetértés.

2Móz 2

4. Isten megjelent a Sínai-hegy lábánál táborozó izraelitáknak, méghozzá

- a) égő csipkebokorban.
- b) mennyei látomásban.
- c) angyalok formájában.
- d) sűrű füstfelhőben.

2Móz 20

Mózes harmadik könyve (Leviticus)

5. Áron két fia, Nádáb és Abihú „idegen tűzzel” áldoztak az Úr előtt, „amelyet Ó nem parancsolt nekik”, ezért

- a) Mózes megbüntette őket.
- b) nem történt semmi különös.
- c) Isten betegséget bocsájtott a népre.
- d) az Úr tüze elégette őket.

3Móz 10

6. Milyen állatot kellett kiüzni a pusztába a 3Móz 16 szerint, miután fejére tette a kezét, Áron megvallotta Izrael bűneit?

- a) Bikát.
- b) Barányt.
- c) Kecskébakot.
- d) Vörös tehenet.

3Móz 16

Mózes negyedik könyve (Numeri)

7. Isten Lévi törzsét jelölte ki a főpapok szolgálatára,

- a) mert ez volt a legnagyobb törzs.
- b) mert őket választotta Isten minden törzs elsőszülöttje helyett.
- c) mert ez volt a legkisebb törzs.
- d) mert Lévi kérte ezt még annak idején Jákóbtól.

4Móz 3

8. Mi volt a rézkígyó?

- a) Kánaáni isten.
- b) Mózes készítette, hogy elrettentsé Izrael népét a bűnbeeséstől.
- c) Mózes készítette, hogy aki feltekint rá, életben maradjon a kígyómérás ellenére.
- d) Dísz a szent sátorban.

4Móz 21